

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1053/2020
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда ПИО, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 565/19 од 29.08.2019. године, у седници одржаној 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 565/19 од 29.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 565/19 од 29.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24934/15 од 22.11.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда, па је ставом другим делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужилци на име накнаде штете због неисплаћених пензија, за период од 01.11.2012. до 30.09.2018. године, плати укупно 61.077,31 динар са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате (висина износа и датуми доспећа су ближе одређеним овим ставом изреке). Ставом трећим изреке делимично је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете, за исти период, преко износа досуђених ставом другим изреке, плати још 606.829,50 динара, са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је и тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезе да јој на име неисплаћених пензија у периоду од 01.03.1999. до 31.10.2012. године плати укупно 779.504,73 динара са припадајућом каматом на појединачне месечне износе. Ставом петим изреке тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси у овом спору, а ставом шестим изреке обавезан

је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 90.000,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен је захтев за камату на трошкове поступка од правноснажности до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 565/19 од 29.08.2019. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и шестом изреке, а одбијена је и жалба тужиље и првостепена одлука потврђена у ставу трећем и четвртм изреке. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, у делу који се ревизијом побија, делимично је одбијен тужбени захтев за накнаду материјалне штете на име неисплаћених пензија у спорном периоду, и то за период за која потраживања тужиље нису застарела и у висини износа административне пензије коју је тужиља остварила и која јој је, у истом периоду, исплаћивана на територији Косова. Врховни касациони суд налази да су судови приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева, односно висину пензије коју је тужени у обавези да плати тужиљи али и истакнути приговор застарелости потраживања, ценили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему уз ревизију нису достављене другачије правноснажне или ревизијске судске одлуке, које би указивале на другачији закључак.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 30.11.2015. године, а побијана вредност предмета спора је 1.386.334,23 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења, од 121,2458 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 11.434,08 евра.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић